

[Kjeld Olesen]

Endelig er der så et par bemærkninger til det dagsordensforslag, som er fremsat af SF. Hverken under det første indlæg eller under dette indlæg er der ladet nogen tvivl tilbage om vor stilling til regeringens forslag om dyrtidsportionerne. Det er fra socialdemokratiet side en total afvisning, og hvis forslaget overhovedet, hvad jeg nægter at tro på, skulle komme frem til afstemning, vil vi være med til at feje det væk.

Det, der er tale om med dette forslag til dagsorden, er imidlertid noget andet end, skal vi sige en politisk stillingtagen. Det, der er tale om, er, at man med et sådant forslag ønsker at ændre, hvad har været regel, en uskreven lov i folketinget indtil nu, nemlig, at enhver regering, hvor stærk eller hvor svag den end måtte være, skal have ret til at fremsætte sine forslag. Det, der kommer her, er noget helt nyt og efter min mening noget meget farligt. Jeg troede, vi alle var enige om, når vi herinde er så mange partier, og når regeringen hviler på 22 mandater ud af 179, så er det her i folketinget, det foregår, så er det her, forhandlingerne skal føres. Ja men det må da forudsætte, at vi får forslagene frem til en forhandling i dette folketing. Jeg vil forudse mange kedelige episoder, og jeg vil forudse, at det vil være til ubodelig skade for det videre arbejde, praktiske arbejde i dette folketing, hvis man indleder en praksis gående ud på, at man forlods skal hindre forslag i at blive fremsat.

Og må jeg så endelig sige til SF: skulle vi ikke lige besinde os lidt? Vi er i en helt ny politisk situation, dobbelt så mange partier som i det forrige folketing. Det giver os alle sammen et ansvar. Vælgerne har sat alle partier herind, for at vi skal gøre et stykke arbejde. Vi skal ikke demonstrere. Jeg tror ikke, tiden er inde til de store taktiske krumspring.

Med denne motivering skal jeg tillkendegive, at socialdemokratiet ønsker at stemme imod det fremsatte dagsordensforslag.

Gede (FP):

Der fremkom ikke under gårsdagens debat om regeringserklæringen noget nyt, der i og for sig kan give anledning til, at jeg fremfører nogen betragtninger i dag. Det eneste, jeg derfor vil sige noget om, det er forslaget om at gribe ind i arbejdsmarkedets overenskomster med hensyn til pristalstillæg.

På dette punkt fremgik det klart og tydeligt af gårsdagens debat, at regeringen ikke har nogen reel mulighed for at få det gennemført, at statsministeren på trods af at regeringen kun sidder på 22 mandater, og på trods af at statsministeren indledte sin statsministergerning med at give udtryk for sin ydmyghed, alligevel nu siger, at regeringen vil gå af, hvis SF's dagsordensforslag bliver vedtaget. Hertil kan jeg kun sige, at min opfattelse af begrebet ydmyghed falder overhovedet ikke sammen med statsministerens.

I øvrigt kan jeg være enig i, hvad den foregående taler sagde om, at tiden ikke er til taktiske manøvrer. Selv om vi i og for sig i fremskridtspartiet er — må jeg sige, for langt størstepartens vedkommende — enige i, at SF's dagsordensforslag sagligt set er rigtigt — der burde ikke være grund til at spille mere tid på regeringens forslag om indgreb i pristalsreguleringen — så må vi, når regeringen har indtaget det standpunkt, at den vil gå af, begynde at overveje, hvordan vi spiller mindst tid her i folketinget, og i fremskridtspartiets gruppe er vi for størstepartens vedkommende kommet til den overbevisning, at vi vil spille mindst tid ved at stemme imod SF's dagsordensforslag. For gør regeringen alvor af sin trussel om at springe ud i afgrunden, hvis dagsordensforslaget bliver vedtaget, så vil der gå lang, lang tid, før folketinget kan komme i gang med effektivt lovgivningsarbejde, som er påkrævet, og det kan vi i hvert fald ikke anse for hensigtsmæssigt; så må vi hellere spille den formentlig noget mere begrænsede tid, der vil være forbundet med at behandle regeringens forslag, når det kommer frem.